

Případy kpt. Váchala

**Travička
zelená**

4

Hana

Militká

Hana *Militká*

Případy kpt. Váchala 4

TRAVIČKA ZELENÁ

Tváří obálky je herečka a modelka Nikol Nejedlíková,
portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Detektivní román

Pohoda

Ležela v bikinách na lehátku.

Sluníčko hrálo.

Rozhlédla se po perfektně střiženém trávníku: „Škoda, že naši nechtějí bazén. Hodil by se.“

Šla pod venkovní sprchu.

Svlékla si plavky.

Dlouho na sebe nechala stékat vodu ohřátou sluníčkem.

Začala téct studená. Měla tendenci ucuknout. Vytrvala. Cítila se spojená se živly přírody. Ledová voda jí rozproudila krev. Měla pocit síly. Pocit moci. Připadala si výjimečná.

Probrala se z opojení: „Zase budou naši soptit, že jsem vybrala všechnu vodu. Nechápu, že se nedá odejít. Miluju svou nahotu. Miluju zeleň. Miluju sprchování v přírodě. Koupání by bylo ještě lepší. Jenže naši...“

Nechala na sluníčku usnout kapky na svém štíhlém těle.

Sotva si lehla zpátky na lehátko, zaslechla hlas matky: „Holčičko, Inko, oběd!“

Usmála se: „Dneska máme krutí řízky a bramborovou kaši. Neznám větší slast.“

Zamyslela se: „Vlastně znám, ale momentálně nejsou lidi,“ trošku lítostivě se usmála. „Radši o tom nebudu přemýšlet,“ vzdychla. Uzavřela své tajné myšlenky, oblékla si bikiny a vstoupila do domu.

Nasála vůni čerstvě smažených řízků: „Mami, tady to nádherně voní!“

Šla se trošku upravit. Oblékla si tričko. Přičísala vlasy.

Pomohla s prostřením stolu.

„Kde je táta?“

„Vedle v pracovně. Máme návštěvu, je tady strejda Ivan,“ kývla matka směrem k zavřeným dveřím.

Náhle se otevřely.

Domem se rozlehl zvuk dvou rozhádaných hlasů: „Tak si to nech! Jsi nemožný!“

„Já jsem nemožný? To se ti fakt povedlo!“ naštvaně ze sebe vysypal otec Inky.

Strýc Ivan přistoupil k Ince, políbil ji na čelo, jak to dělával od jejího narození a s lehkým úsměvem prohodil: „Tvůj táta je paličák.“

„Já vím,“ hrdě se usmála Inka. „Jsem přece po něm,“ políbila milovaného strýčka na tvář. „Zůstaneš na oběd?“

„Nemůžu, i když bych rád. Mám spoustu práce. Opatruj se, divoško,“ usmál se láskyplně na neteř, pokynul její matce a odešel.

„Škoda, že nezůstal. Mám strejdu ráda,“ řekla Inka.

Všichni zasedli k obědu.

Žabička

Inka se rozloučila s rodiči. S rodným domem. Odjela do své garsonky.

Než zašla do bytu, stavila se v hospůdce U dobré myšlenky v přízemí domu.

„Ahoj Žabko, jak žiješ? Už jsem tě tady postrádal,“ zahlaholil vrchní.

„Ahoj Lojzíčku, dej mi jedno točený, dneska mám žízeň jak trám.“

„Nemáš chuť na něco ostřejšího?“

„Kdepak. V tom vedru bych se zlinkovala raz dva,“ zasmála se a usedla ke stolu vedle výčepu.

„Mám před sebou docela velký úkol,“ vysvětlila Lojzovi, když před ni postavil orosený půllitr zlatého moku. „Nemůžu se opíjet.“

„Pořád něco zkoumáš?“

„Pořád,“ přikývla s úsměvem.

„Co je to tentokrát?“

„Pořád totéž. Zkoumám toxicitu některých pralesních živočichů. Důvodem je vývoj nových léků. Především se zabývám malým červeným broučkem, který měří asi 6 milimetrů. Je z rodu Choresine, čeledi Melyridae. Zatím se přesně neví, z čeho svou toxicitu získává. Hlavně je důležité vyzkoumat, jak lze nové poznatky uplatnit v moderní medicíně.“

Ale nechci tě nudit. Věda může být někdy dost nezáživná," usmála se, když si všimla, že Lojza potlačil zívnutí.

„To není tvou vědou. Jsem už týden od rána do noci na nohou. Kolega vybouchnul.“

„Cože?“ lekla se.

„Ne, promiň,“ zasmál se. „To se jen tak říká. Vyškemral na mě dovolenou. To víš, Jára. Nikdo mu nedokáže nic odepřít. Ani já. Teď tady tvrdnu v šílených vedrech a on si opaluje šunky u Jadranu. Cachtá se v moři. Určitě se chechtá z plných plic, když si představí, jak tady makám,“ pronesl smířlivě. „Přeju mu to. Já pojedu zase v zimě na lyže. To mě baví. Představa běloučkého prašanu mi pomáhá přežít tahle nevídaná vedra.“

Odešel obsloužit další hosty.

Pak někomu volal a dvakrát se významně podíval na Inku. Druhého pohledu si všimla. Přivolala ho.

„Doufám, že jsi našim nehlásil, že už jsem dorazila. Pořád by mi nejradši řídili život. Mají mě za desetiletou.“

„Ne, nemluvil jsem s nimi. Tohle byl jeden kámoš ze základky. Studoval střední hnojárnu. Na vejšce si zvolil ekonomii. Podle mě děsně nezáživnej obor. Já už byl v té době na lodi a brázdil Atlantik. Jako pingl jsem si vydělal na fáro a ještě jsem si uložil. Jestli to nevíš, jsem výhodná partie,“ smál se na Inku.

„Co by tomu řekla tvá žena, kdybych tě náhodou vzala za slovo?“ smála se Inka.

„No jo, vidíš, na tu jsem zapomněl,“ mrknul na ni.

Za chvíli vstoupil do lokálu urostlý mladík ve věku Inky a Lojzy.

„Žabko, dovol, abych ti představil svého kamaráda ze základky Vildu Sýra. Jeho jméno se mohlo na hnojárně docela uplatnit. Jenže pak zběhnul. Je z něho inženýr ekonom. Pořád mi vrtá hlavou, k čemu na Ministerstvu spravedlnosti potřebují ekonomu.“ Obrátil se na Vildu: „Možná počítáš, jestli je tam dost spravedlivých. Nebo jestli mají správný počet židlí v soudní síni. A hlavně, jestli padouši odseděli správný počet let. Protože kancelářských svorek se, podle mě, nedopočítáš nikdy,“ smál se na ni. „Zase moc mluvím. Přišel jsem se tě zeptat, jestli si Vilda může k tobě přisednout. Nebo jestli se oddáváš rozjímání nad životem chroustů a potřebuješ sedět sama u stolu.“

Hodil na Inku oslnivý úsměv.

„Milý Vildo, tohle je Inka. Naše vědkyně v říši brouků.“

„Může si přisednout. Stejně za chvíli odcházím,“ usmála se a podala Vildovi ruku.

Přisedl.

„Můžu vám objednat trochu vína? Myslím si, že v tomhle vedru by bylo bílé vhodné.“

„Nevím. Dopíjím pivo. Mám ještě nějakou práci.“

„Lojziku, dej nám láhev Ryzlinku a dvě skleničky. Slečna se zatím rozmyslí.“

„Jmenuju se Inka, pro přátelé Inča. Myslím, že si můžeme tykat, když už sedíme u jednoho stolu a oba známe Lojzu.“

„Tohle chce přípitek.“

Lojza před nimi otevřel láhev.

„Na naše tykání,“ pozvedl číši nový přítel. „Jsem Vilda, přátelé mi někdy říkají Willi, ale oslovení Vilíku nesnáším. Pylové knedlíčky nejím.“

„Škoda. Někdy bych je docela ochutnala. Spousta hmyzu se s nimi uspokojí. Bez vaření, jen se nasbírají,“ smála se Inka.

„Vaše, promiň, tvá práce musí být hodně zajímavá. Člověk chodí po zeměkouli a ani si brouků nevšímá. Ty je studuješ. Obdivuju tě.“

„Není co obdivovat, je to piplačka. Hlavně si musíš zvyknout na malé rozměry. Zabýváme se milimetry, molekulami a tak.“

„Jo, to je hodně malé. Nedávno jsem odhalil na Ministerstvu rozkrádačku. To byl teda balík. Několik desítek miliónů. Víc o tom nesmím říct. Ještě případ vyšetřují.“

„Páni, pak že nemá ekonom na Ministerstvu co dělat,“ vykřikla obdivně.

„Jak ti chutná víno? Není na tebe moc tvrdé?“

„Je výborné. Hlavně v těch vedrech. Nemám ráda sladká vína, o doslazovaných ani nemluví.“

„Máš pravdu, já taky ne. Chodíš sem často?“

„Ani ne. Přes týden nemám moc času, chodím pozdě z práce.“

„Tak to mám docela kliku, že jsem tě tady potkal.“

„Někdy sem v neděli zaskočím, když jedu od našich. Je to pro mne takový trošku svátek, dopřát si chvílku neřesti.“

„Tomu říkáš neřest? Věděl bych o lepších.“

„Na to zapomeň.“ Mrkla na hodinky. „Musím už jít.“

„Snad jsem toho tolik neřekl. Měl jsem na mysli třeba dobré jídlo.“

„Dobře. Odpouštím ti. Ale příště si dvojsmysly nech pro puberťačky. Určitě zaberou,“ naoko přísně kárala Vildu.

Ještě si povídali asi hodinu.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Ptej se. Pokud budu umět, odpovím.“

„Proč ti Lojza říká Žabko?“

Zasmála se. „Přezdívka vznikla na střední škole. Na gymplu. Mám ráda zelenou barvu. Měla jsem zelený kostýmek. Jednou jsem v něm zase přišla do školy a měla jsem na krku řetízek a na něm jako přívěsek zelenou žabičku. Rosničku. Od té doby mi jinak neřekli, než Žabičko. Už mi přezdívka zůstala.“

„Líbí se mi. Můžu ti taky tak říkat?“

„Výjimečně ti udělují právo nazývat mě Žabičkou neboli Žabkou. Važ si toho, takovou výsadu kromě spolužáků ze střední školy nikdo nemá.“

Připili si na Žabku.

„Ty nemáš žádnou přezdívku?“

„Radši bych o ní nemluvil.“

„Proč? Je tak hrozná?“

„Ještě horší.“

„Snad ti neříkali Syreček?“ smála se.

„Ještě něco horšího.“

„Prosím tě, co může být horšího?“

„Budeš se divit,“ varoval ji vážně.

„Moje zvědavost dostoupila vrcholu.“

„Plísňák.“

„To není tak hrozné,“ vyprskla smíchy.

„Vidíš, směješ se.“

„Jo, směju. Je to dobrá přezdívka. Vzbuzuje veselí. Ale když si představím, že bys měl po sobě modré nebo zelené plísňové fleky, je to zvláštní.“

„Nelíbí se mi.“

„Tak si vymysli jinou.“

„To myslíš vážně? Nenapadlo mě, že bych si mohl nějakou přezdívku vymyslet sám.“

„Proč ne, klidně můžeš. Stačí, když někde ve společnosti, šikovně při představování řekneš, že ti tak přátelé říkají a třeba se to ujme.“

„Máš dobré nápady,“ usmál se. „Líbila by se mi přezdívka Uragán.“

„Vážně? Působí to nebezpečně. Kamkoliv přijdeš, všechno srovnáš se zemí.“

„To máš pravdu.“

„Znamenalo by to, že asi moc nepřemýšlíš, za tebe mluví svaly.“

„Takhle jsem to zrovna nemyslel.“

„Třeba ještě něco vymyslíme.“

„Co třeba Koumák?“

„To už je lepší, ale pořád to ještě k tobě nesedí.“

„Co ty myslíš? Napadá tě něco?“

„Například Očko. Ne, to není správně. Spíš by si každý myslel, že jsi detektiv. Něco z tvé profese? Nemusí to vycházet z tvého jména.“

„A víš co, nemusím mít žádnou přezdívku. Willi mi stačí.“

„Jo, to je pěkné jméno.“

Popíjeli víno a křoupali pražené mandle.

Nebezpečí

Ivan Šára byl rozmrzelý.

„Škoda, že je brácha tak paličatý. Mohlo jít všechno hladce.“

Jakmile vstoupil do domu, kde ve druhém patře obýval s rodinou byt tři plus jedna, odchytila ho sousedka Kvákalová: „Poslyšte, pane inženýre, tohle si nezvykejte. Nikdo vám to trpět nebude. Jsme tady samá slušná partaj. Dejte si vážně pozor!“

„Nechápu, o čem to mluvíte?“

„Tak vy nechápete? A co ten kravál před hodinou? Kdo to má v neděli v poledne poslouchat? Nezapomeňte, že tohle je družstevní dům. Všichni musí dodržovat zásady slušného chování. Jinak odhlasujeme na členské schůzi, že vám odebíráme družstevní práva.“

„Je mi to moc líto, ale skutečně nevím...“

„Aha, tak vy nevíte, že vaše paní řvala jak na lesy a ti vaši rozjívení kluci ještě víc?“

Ivan už na nic nečekal, zoufale vyběhl dvě patra a před bytem zaváhal. Všiml si pootevřených dveří. Zlehka do dveří strčil a opatrně vstoupil.

Ve stejné chvíli, probíhal tento telefonní hovor:

„No, to jsem já.“

„Jak to dopadlo?“

„Jak jinak, než výborně.“

„Je vyděšená?“

„Jasně. Dostala pořádně zabrat.“

„Doufám, žes to nepřehnal?“

„To nevím, ale škoda, že jsem to nemohl dokončit. Chybělo málo.“

„Zadání bylo jasné. Vyděsit k smrti, ale nic víc.“

„Ke smrti to určitě bylo,“ zasmál se chraplavě nepříjemný obhroublý hlas. „Snad příště...“

„Musíš dodržovat dohody, nebo žádné příště nebude. Takových jako jsi ty, máme dost.“

„Snad jsem toho tolik neřekl. Já jen myslím, že stačilo maličko a dostal bych dvě mouchy jednou ranou.“

„Ty hlavně nemysli a už mi nevolej. Prachy dostaneš zítra na obvyklém místě. Teď si koukej zajistit alibi. Pokud na tebe někdy přijdou, neznám tě.“

„Bez starosti. Všechno klapne. Nikde ani stopy.“

„Fajn. Tak zítra.“

Telefon zmlkl.

„Tyhle protivný kecy ať si nechá. Slova pochvaly se jeden nedočká,“ ukončil hovor zarostlý hromotluk. Přes velké teplo měl tenké řidičské rukavice.

Ivanovi se skoro zastavilo srdce. Uviděl v předsíni nepořádek jako po bitvě.

„Líbo, kluci,“ zavolal potichu.

Nikdo se neozval.

Zavolal trošku hlasitěji.

Bál se pohnout z předsíně.

Bál se toho, co uvidí dál.

Něco zaslechl.

Zbystřil pozornost.

Z kuchyně se ozval slabounký vzlyk.

Rychle vtrhl do kuchyně.

Spatřil své tři kluky, jak se choulí k sobě. Nejstarší oba sourozence chránil svým tělem. „Tati!“

„Ahoj kluci,“ vzal nejstaršího do náruče. „Kde je maminka?“

„Spí na zemi,“ pípнул Vláďa.

„Kde?“

„V obýváku.“

„Ničeho se nebojte, počkejte tady,“ postavil Vláďu na zem.
„Dej na brášky pozor.“

„Dávám, neboj se“ řekl nejstarší hrdě.

Ivan se odebral do obýváku s nejhoršími myšlenkami v srdci.

Pootevřenými dveřmi spatřil Líbu na zemi.

Vrhl se k ní.

Zkusil jí tep.

Nemohl ho nahmatat.

Popadl mobil a volal záchranku: „Byli jsme přepadení. Moje žena leží na zemi a nedýchá.“

„Nejdříve mi řekněte vaše jméno a adresu, na které se nacházíte.“

„Jmenuji se Ivan Šára. Bydlíme na Praze 2, Vyšehradská 12, druhé patro. Právě jsem se vrátil domů a našel svou rodinu napadenou. Žena nedýchá.“

„Zjistěte, zda nemá v ústech nějakou překážku. Rozepněte jí oděv u krku. Začněte s masáží. Stlačujte jí hrudník stokrát za minutu uprostřed v úrovni srdce. Nezavěšujte. Položte mobil vedle své ženy, abych vás mohla slyšet. Posíláme vám záchranku, budou tam během pěti minut. Stále jí stlačujte hrudník. Nepřestávejte.“

Za chvíli už vstoupili záchranáři do bytu. Dveře bytu nechal Ivan v rozrušení otevřené.

Líba začala dýchat.

„Pane, zachránil jste jí život. Vezeme ji na Karlák. Návštěvy jsou od dvou hodin.“

Ještě pozorně prohlédli všechny tři chlapce.

„Bereme je do Motola, protože mají evidentně psychický šok. Potřebují podrobné vyšetření. Vypadá to, že budou v pořádku. Ale víc vám řeknou v nemocnici. Jo, musíme případ nahlásit také policii. Tohle je napadení. Musí se to vyšetřit. Nikam nechoďte. Hlavně se ničeho nedotýkejte. Budou zajišťovat stopy.“

„Za jak dlouho asi můžou přijet?“

„Většinou do čtvrt hodinky. Záleží na tom, zda zrovna něco nemají. Hlavně se posaďte a čekejte na ně.“

Poděkoval.

Najednou byl sám, uprostřed nepředstavitelného nepořádku. Stál a nemohl se na nic soustředit.

Cítil, jako by sám potřeboval doktora.

Udělal se mu zle.

Omyl si obličej studenou vodou. Stál nad umyvadlem a stále nic nechápal. Najednou při pohledu do zrcadla, začal křičet:

„Proč? Měli jsme přece dohodu. Tohle není fér!“ V ten okamžik se nepochopitelně usmál: „Copak s nimi je někdy něco fér?“

Naštval se a popadl mobil.

Nevšiml si ani, že je téměř vybitý.

„No, tady je Ivan Šára. Myslel jsem, že máme dohodu. Řekl jsi, že mám tři týdny čas. Proč jste to udělali?“ zoufale sípal.

„Moment. Za prvé snad víš, že mi nemáš volat. Za druhé nevím, o čem mluvíš? Jako co jsme udělali?“

„Nedělej neviňátko. Manželka málem zemřela, děti jsou v psychickém šoku a tady je všechno jako po boji.“

„Holenku, tohle není naše akce. Zpytuj své svědomí, s kým ještě máš něco rozehrané. Nejsme rádi, když se na nás lidi obracejí v nouzi a pak během smlouvy mění pravidla.“

„S nikým jiným nic nemám. S nikým jsem nejednal.“

„Ale někdo ti dal za uši. Nemůžeš naříkat, že ti manželka málem umřela. My to nebyli. Počkáme tři neděle, když nezaplátíš, se zlou se potážeš. Potom to odneseš i s celou svou rodinou. Zapiš si to. Pro jistotu si udělej uzel na kapesníku. Stačí jeden den zpoždění. Za každý takový den bude o jednoho člena tvé rodiny mít.“

Telefon ohluchl.

„Sakra. Sekl mi s tím,“ zaklel Ivan.

Pak se zadíval pozorněji a zjistil, že má vybitý mobil.

Horečně hledal nabíječku.

Jakmile telefon připojil, zadal číslo znovu.

„Už jsem ti řek, abys mi nevolal.“

„Já jen, že se mi vybil mobil. Aby sis nemyslel, že jsem ti s tím seknul.“

„Dobře, nemám problém. Důležité jsou solidní vztahy. Vidím, že máš trable. Abys věděl, že tě chápu, prodlužuju ti lhůtu na čtyři týdny. Ale ani o den více. Doufám, že mi rozumíš?“

„Jasně. Díky moc. Jsi opravdový kamarád.“

„Jo. Tak se postarej, aby všechno neskončilo v příštím měsíci.“

„Díky.“

„A koukej si ve věcech udělat pořádek. Kdybys měl nějaké trable, ozvi se. Radi kamarádům pomůžeme. Ale musíš zjistit, kdo ti jde po krku. Je v našem zájmu, abys dobře fungoval. Drž se.“

Sotva skončil hovor, zazvonil mobil.

„Ahoj, jak se máš? Neruším?“

„Dobře, že voláš,“ pronesl s úlevou v hlase Ivan.

„Copak, něco se děje?“

„Jo, opravdu se něco děje. Někdo přepadl mou rodinu. Všichni jsou v nemocnici. Nechápu, kdo to mohl udělat?“

„Možná zloději.“

„Nemám ten dojem. Ale zatím jsem se moc nerozhlížel. Počkej, jak víš, že je přepadli doma?“

„Nevím. Jak můžu asi vědět, že se to stalo zrovna u vás doma? Venku, třeba v parku, taky přepadají a okrádají lidi.“

„Promiň, jsem v šoku z toho, co se tady stalo.“

„A mluvil jsi s bráchou? Půjde do toho s námi?“

„Nechce o ničem ani slyšet po minulém fiasku. Prý prodělal majlant.“

„Aby se nezbláznil. Jednou prodělá a třikrát vydělá. Tak to chodí. A teď máme tutovku.“

„Tohle všechno jsem mu řekl. On byl vždycky spíš realista.“

„Máme přece naprosto tutový kšeft. Vysvětlil jsi mu všechno pořádně?“

„Jo, ale je neústupný. Prý si musí zachovat čistý štít, pro tu svou lékárnu. Znáš ho, prostě kecá. Myslí si, že z toho nic nebude.“

„Velká škoda. Dost jsem na tebe spoléhala.“

„Vím. Ale s bráchou nepočítej. Musíme najít někoho jiného.“

„Banka ti nepůjčí?“

„Blázníš? Teď, když mi exekutoři prodali můj dům, čím bych asi ručil? Nemám stálý příjem, teď skoro ani rodinu, tak netuším, co budeme dělat.“

„Mám ještě pár nápadů. Něco zkusím. Co tvoje žena?“

„Je na tom zle. Nedýchala a umřela by, kdybych přišel o chvílku později...“ hlas se mu zlomil.

„Na to se tě neptám,“ odsekla hrubým hlasem. „Ptám se, jak je na tom finančně? Nemá ještě nějaký prachy ulitý bokem? Nebo může pomoci její papínek!“

„S tím se nestýkám. Zavrhli mě, protože nedokážu uživit svou rodinu. Prý jsem prošustroval, co se dalo.“

„No, vypadá to tak. Ale nemůžeš přece za to, že náš největší obchodní partner na poslední chvíli cuknul. To se může stát každému.“

„Jasně. Ale vysvětluj to tchánovi, který celý svůj život zasvětil píchačkám v šest ráno ve fabrice. Prý spořili korunku ke korunce a já to šmahem vyhodil oknem. Znáš to.“

„Jo. Moc dobře. Ale my jim ještě vytřeme zrak.“

„Díky. Víím, že je na tebe spolehnutí. Jsem momentálně mimo hru. Nemám na kšefty ani pomyslení. Bojím se o Líbu.“

„Ta má tuhý kořínek, nemusíš se bát. Určitě se z toho vylíže.“

„Díky. Jsi jediná, kdo mě chápe.“

„Pořád máš přátele. Můžeš se na mne spolehnout.“

„Díky moc. Jestli se něco podaří, dej mi hned vědět. Dobré zprávy teď potřebuju jako sůl.“

„Neboj. Ozvu se brzy. Teď si myslím, že musíme expandovat do ciziny.“

„Nechám to na tobě. Momentálně nejsem k ničemu.“

„Bude líp. Opatruj se.“

„Tahle Gusta je moc fajn ženská. Vždycky si poradí. Ještě, že ji mám,“ pomyslel si.

Ve chvíli, kdy se vrátila Inka domů, zvonil jí mobil.

„Ahoj mami, stalo se něco?“

„Doufám, že jsem tě nevzbudila.“

„Ne, ještě nespím.“

„Nechci tě děsit, holčičko. Ale představ si, asi v osm večer nám volal Ivan. Přepadli jeho rodinu. Stalo se to v poledne. Přišel od nás a našel Líbu ležet na zemi. Ani nedýchala. Volal záchranku. Snad se z toho dostane. Vyšetřuje to policie jako pokus o vraždu.“

„A co kluci? Není jim nic?“

„Snad budou v pořádku. Ale mají psychický šok. Všechno viděli.“

„Měl by je někdo hlídat. Co kdyby jim chtěli ublížit, aby se zbavili svědků?“

„Proberu to s tátou. Hlavně se netrap, vím, že ráno brzy vstáváš.“

„Mám strejdovi zavolat?“

„Radši ne, je pozdě. Možná už spí.“

„Dobře. Zavolám mu zítra. Musí mu být hrozně.“

„Zavolej. Potěš ho. Nemá lehký život. A ty jdi už spát. Nemysli na žádné hrůzy. Hezky se vyspinkej.“

„Ty taky, mami. Za týden zase přijedu.“

Jakmile domluvila, měla sto chutí strejdu zavolat. Bylo už deset hodin večer.

Přece jí to nedalo a vyvolala hovor.

„Ahoj strejdo. Neruším?“

„Kdepak, ty nikdy nerušíš.“

„Mamka mi teď volala. Řekla mi, co se stalo. To je hrozné. Jak ti je?“

„Mám velkou starost, co s mou rodinou bude. Jen jsem si na chvíli odskočil za tvým tátou do Roztok. Co se to dneska s lidmi děje?“ rozplakal se.

„Nemám se za tebou stavit? Uvařila bych kafe a můžeme si popovídat.“

„Ne. Zvládnou to. Musíš ráno brzy vstávat. Budu v pořádku. Hlavně abych to mohl říct o Lívě i o klukách. Moc se o ně bojím.“

„Vůbec se ti nedivím. Myslím na tebe i na ně. Drž se, budou tě potřebovat.“

„Vím. Neboj se. Udělám pro ně všechno.“

Jestě dlouho se Inka pokoušela utřídit své myšlenky, nemohla usnout.

Ozval se zvonek u dveří.

„Už letím,“ zabručel Ivan.

Otevřel a spatřil dva muže v civilu.

„Přejete si?“

„Kapitán Váchal a poručík Vlahý, kriminální policie. Máme na vás pár otázek, kvůli napadení vaší ženy a dětí.“

„Ano, samozřejmě, posadte se. Po pravdě řečeno, ani toho moc nevím, protože jsem nebyl doma.“

„Vezmeme to pěkně po pořádku. Vaše celé jméno je Ivan Šára, jestli se nemýlím.“

„Přesně tak.“

„Žijete zde trvale?“

„Ano.“

„Prosím váš občanský průkaz.“

„Samozřejmě.“ Chvilku nervózně štrachal v aktovce: „Tady je.“

Poručík si opsal veškeré údaje.

„Jak se jmenuje vaše žena?“ zeptal se kapitán Váchal.

„Která?“

„Máte jich snad víc?“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Proč se tedy ptáte která?“

„Promiňte. Asi mi to nemyslí. Jenom jsem podruhé ženatý.“

„Tak nejdříve jméno vaší první ženy?“

„Amálka.“

„Jste s první ženou rozvedený?“

„Dá se to tak říct.“

„Počkejte, jak tomu mám rozumět?“

„Čekali jsme syna. Před dvaceti lety. Přiznala se mi, že očekávané dítě není moje. Utekla do Francie za nějakým rádoby umělcem. Na dálku se pak dala rozvést. Nebylo to nic hezkého.“

„Teď už to chápu. A co vaše současná žena?“

„Jmenuje se Líba. Máme spolu tři děti, vlastně jenom kluky.“

„Kde pracuje vaše žena?“

„Nepracuje, momentálně se stará o kluky.“

„V kolik hodin jste se vrátil domů?“

„Asi před hodinou.“

„Hned jste volal záchranku?“

„Ano.“

„Sahal jste na něco, když jste přišel?“

„No, asi jenom na kliku. Ale zarazilo mě, že dveře byly pootevřené. Moje žena Líba by nenechala vchodové dveře bytu odemčené, natož pootevřené. Moc mě to vylekalo, proto jsem nejdřív strčil do kliky. Na mé zavolání se nikdo neozýval. To už mi bylo podezřelé a všude byl neskutečný nepořádek. V té chvíli jsem zaslechl plakat nejstaršího Milana, chránil své bratry. Je mu osm let, ale je zodpovědný. Řekl mi, kde leží maminka. Byla v bezvědomí. Prý jsem jí zachránil život. Doufám, že bude v pořádku,“ zašeptal a hlas mu selhal. „Klukům snad neublížili, ale museli odjet se záchrankou. Prý je musí pořádně vyšetřit.“

„Můžete nám říct, odkud jste se vracel?“

„Od bratra Milana, bydlí v Roztokách. Má tam vilu po rodičích.“

„Můžete nám říct, čeho se týkala vaše návštěva?“

„Ryze obchodní jednání.“

„Vy spolu podnikáte?“

„Právě že ne, ale naskytla se příležitost na velmi dobré partnerství.“

„Přijal nabídku?“

„Zatím ne.“

„Promiňte, že se ptám na takové podrobnosti. Každá maličkost nám může napovědět, kdo vaši rodinu napadl.“

„No, bratr to určitě nebyl. Je to férový chlap. Kromě toho celá rodina byla doma, včetně jeho dcery.“

„Ona s nimi bydlí?“

„Ne. Pronajala si garsonku blízko nás, v Trojické ulici.“

„Ještě nám řekněte, čím se zabývají členové bratrovy rodiny.“

„Brácha Milan je lékárník. Jeho žena Ingrid učí na základní škole. Dcera Inka pracuje v biologickém ústavu při Akademii věd na Praze 4.“

„Kolik je jí let?“

„Dvacet osm.“

„Je vdaná?“

„Není.“

„Má vážnou známost?“

„Pokud vím, nemá.“

„Ještě nám nadiktujte přesnou adresu bratra i jeho dcery.“

Mladý poručík vše zapisoval do tabletu.

Ozval se zvonek u dveří.

„To budou chlapci z laborky. Musí zajistit všechny případné stopy. Bude asi lepší, když byste mohl na hodinku, na dvě opustit byt. Nebojte se, všechno, co vezmeme s sebou, pečlivě zadokumentujeme. Dáme vám kopii.“

Ivan si tedy vzal tašku s doklady a chystal se k odchodu.

„Ještě si přečtete zápis a podepište ho,“ požádal poručík.

Ivan rychle prolétl zápis výslechu, podepsal se elektronickou tužkou a odešel.

Výjezdovka pokračovala ve své každodenní práci.

Ivan bloudil bez konkrétního cíle ulicemi města.

Vstoupil do hospůdky, objednal si pivo.

Seděl u něj asi hodinu. Za tu dobu si sotva usrkl. Nechal nedopité pivo a šel domů.

Nevnímal nepořádek, byl pohroužený do sebe. Seděl na gauči a zíral do zdi.

Vydržel tak několik hodin.

Pak si lehl, usnul až k ránu.

Měl děsivé sny.

Někdo ho neustále honil s dlouhým nožem.

Najednou se vzbudil a prudce se posadil. Nemohl dýchat. Bolelo ho celé tělo. Trochu se uklidnil, když poznal, že je doma. Zjistil také, že usnul oblečený, kravata ho škrtila. Automaticky se svlékl a znovu ulehl. Hlavou se mu honily starosti. Největší strach měl o svou rodinu. V té chvíli podlehl zoufalství a do tmy vykřikl: „Co jsem komu udělal? Kdo mě chce zničit?“

Žádná odpověď nepřicházela. Nic, jenom nesnesitelné ticho.

Výzkum

V deset hodin si Inku dal zavolat šéf.

„Mám tady pro tebe takovou věc. Jak jistě víš, máme s kolegy z Kolumbie velmi dobré vztahy. Našimi nadřízenými je dohodnutá a dokonce i schválená tříměsíční služební cesta. Týká se spolupráce s Kolumbijskou organizací. Samozřejmě se tato cesta koná především proto, abychom plnili naše plány a výzkumy.“

„Ano, něco o tom vím.“

„Původně měla jet tvá kolegyně Miluše, ale má problémy se synem. Lépe řečeno spíš s náhradní péčí, protože matku má nemocnou. Tím pádem nemá nikoho, kdo by se postaral o dítě. Je to její volba, ale vzdává se té cesty. Spokojí se s tím, že tady bude zajišťovat veškerý servis pro ty, kteří vyjedou.“

„To je mi líto, že nepojede. Moc se tam těšila. Už jednou navštívila Kolumbii a má tam přátele.“

„Nedá se nic dělat. Chápu její situaci. Samozřejmě jako šéf výpravy pojede Pepa Dostál, je to zkušený matador. Byl tam už třikrát.“

„Je to určitě vhodný a spolehlivý kandidát.“

„No vidíš. Co bys řekla tomu, kdybys tam jela tentokrát ty? Myslím si, že tvůj obor se také týká Kolumbie. Třeba bys tam mohla spatřit svého broučka na vlastní oči. Vyfotila bys ho ze všech stran a pár jich třeba tajně přivezla. Co na to říkáš?“

„Musím si sednout, to myslíš vážně?“

„Jo, klidně se posad'. Nemusíš s rozhodnutím spěchat. Dáš si kafe?“

„Raději snad trochu vody.“

„Nebo potřebuješ něco ostřejšího?“

„Ne, to ne. Mám ještě moc práce.“

„Dobře. Nemusíš mi odpovídat hned.“

„To znamená, že mám dost času na rozmyšlenou?“

„Samozřejmě, do zítřka.“

„Pane jo, moc času nemám.“

„Není přece o čem přemýšlet. Určitě tě právě tahle oblast zajímá. Popadni příležitost za pačesy a neváhej.“

„Nicméně stačí, když ti odpovím až zítřka?“

„Máš mé slovo. Ale zdá se mi, že moc nejásáš!“

„Nediv se, máme nějaké trable v rodině. Teda, ne přímo doma, ale u strejdy. Kdy plánuješ odlet?“

„Za dva týdny.“

„Páni, to je ale pořádný spěch.“

„Sbalíš si jen pár věcí, je tam skoro pořád horko.“

„A co očkování?“

„Není povinné. Sice se doporučuje proti žloutence A i B. Také proti tyfu i tetanu. Ještě je možné se očkovat proti choleře, malárii a žluté zimnici. Ale jen při cestách do rizikových oblastí. Skoč na osobní, všechno mají připravené.“

„Je to trošku náhlé...“

„Důležité je, že nejsi těhotná nebo nemocná. Doufám, že snad nemáš před svatbou?“

„Tak to opravdu nemám,“ zasmála se od srdce.

Celý den se nemohla zbavit myšlenky, že by tam velmi ráda jela, ale měla by si raději všechno rozmyslet a zůstat doma. Nevěděla vůbec proč. Nedokázala přijít na podstatu varování. Navíc nevěřila na intuice. Je přece vědecká pracovnice. Nic jí nehrozí. Pojedou do institutu ke kolegům. Taková cesta se už konala několikrát. Všichni se vrátili nadšení. Proč tedy váhat?“

Odpoledne zavolala rodičům: „Jak je na tom teta Líba?“ zeptala se.

„Už se probrala. Hlavně, že je už mimo nebezpečí. Bude trvat dost dlouho, než se uzdraví.“

„Hlavně, že se uzdraví. V jejich bytě jí takhle ublížili. To je hrůza.“

„Ano, holčičko, je to vážně strašný. Mám velkou starost i o tebe.“

„Jsem v pořádku. Jen se chci s tebou a s tátou poradit. V práci mi nabídli služební cestu do Kolumbie. Nelekej se, o nic nejde. Jen na tři měsíce. Spolupracujeme s jejich institutem už léta. Přináší to skvělé výsledky. Moc ráda bych se tam podívala. Co si o tom myslíš?“

„Vždyť nám chceš odjet na druhý konec světa. Mám o tebe strach.“

„Nemusíš se bát. V dnešní době se vzdálenosti zkrátily. Neletím tam sama. Z našeho ústavu ještě Pepa a Fanda. Budou

tam i Němci a Maďaři. Všichni umíme dobře anglicky a slušně španělsky. Domluvíme se.“

„Kdopak je ten Pepa? Nikdy jsi o něm nemluvila.“

„Je moc fajn kluk,“ šibalsky se zasmála.

„On s tebou chodí?“

„Nechodím s nikým.“

„Copak je gay?“

Tahle otázka Inku rozesmála: „Mami, není gay. Jenom má svou Lidušku.“

„Vážně?“

„Jistě.“

„Co když se vám něco stane? Třeba omarodíte.“

„V Kolumbii žijí normální civilizovaní lidi. Kdyby se cokoliv stalo, pomůžou nám.“

„Jen aby...“

„Neboj,“ konejšila svou matku.

„Bože, kam ten svět spěje,“ povzdychla.

„Nedělej si žádné starosti.“

„Strachu nejde poručit. Prostě se do člověka vplíží a zabydlí se v něm.“

„Kromě toho jedu jen na tři měsíce. Horší by bylo odjet na půl roku nebo na rok. Asi bych měla taky trošku obavy. Ale tři měsíce určitě všichni vydržíme. Jen mi bude chybět tvé výborné jídlo. Doufám, že do nás nebudou cpát hamburgery a hranolky. Celou dobu bych to jíst nemohla.“

„Kdo ví, co tam vlastně jedí,“ vzdychla starostlivě matka.

„No, červy určitě ne,“ smála se Inka. Během hovoru už věděla, že je rozhodnutá. Strach z cesty převzala na sebe její matka. Inka se začala opravdu těšit.

„Tak se mějte s tátou moc hezky, na víkend zase přijedu. Škoda, že nemáte bazén,“ smála se. Rozhovor jí spravil náladu.

Druhý den šéfovi oznámila, že nabídku na služební cestu do Kolumbie s díky přijímá.

Zašla na osobní oddělení a začala se připravovat na cestu.

